

Dear Mr. President,

I have repeatedly emphasized—in my writings, public statements, and in several books in both Persian and English—that the Islamic Republic stands on three pillars: poverty, misery, and perpetual crisis.

Today, poverty and misery are visible to the naked eye inside Iran. The middle class has practically disappeared, and according to the government's own data, roughly seventy percent of the population now lives below the poverty line. Widespread addiction, suicide, and the overwhelming desire to flee the country reflect the terrible misery into which this regime has plunged the Iranian people.

The third pillar, crisis, is explicitly embedded in the Constitution of the Islamic Republic. From its preamble to multiple articles, "crisis" is defined as a governing principle and a tool of survival.

Prior to the twelve-day Israeli military operation against Iran—which ended through your decisive and surgical intervention—we warned our friends in Israel that: "If you attack Iran, you will face the same fate as Saddam Hussein, whose invasion of Iran ultimately cemented the mullahs' rule." This message caused disappointment among many of our friends, but it was the truth.

Believe me, Mr. President: the mullahs pray and perform nightly devotions for the day that America attacks Iran. The Iranian people have not forgotten the coup of seventy-five years ago, and despite formal apologies, the regime continues to exploit it as a tool for permanent hostility toward the United States.

For the leaders of this regime, the destruction of half of Iran and the death of millions of Iranians is of no importance; the only thing that matters to them is the survival of the regime. General Qassem Soleimani openly stated multiple times that he was willing to sacrifice ten million Iranians in order to preserve the system.

Today, unlike previous U.S. presidents, Donald J. Trump enjoys a unique level of popularity inside Iran and is viewed by many as a liberator. I respectfully urge you not to let this hope turn into disappointment.

Respectfully,     Sohrab Chamanara

آقای رئیس‌جمهور

من بارها در نوشته‌ها، سخنرانی‌ها، و در چند کتاب به زبان فارسی و انگلیسی—تأکید کرده‌ام که جمهوری اسلامی بر سه پایه استوار است: فقر، فلاکت و بحران.

فقر و فلاکت امروز در داخل ایران به‌وضوح دیده می‌شود. طبقه متوسط عملاً از میان رفته است و طبق آمار اعلام‌شده توسط خود دولت، حدود هفتاد درصد مردم زیر خط فقر قرار دارند. اعتیاد، خودکشی و آرزوی فرار از کشور نمایانگر عمق فلاکتی است که این رژیم مردم ایران را در آن فرو برده است.

اما بحران—به‌عنوان ستون سوم—صریحاً در قانون اساسی جمهوری اسلامی، از مقدمه تا بخش‌های مختلف، در هشت مورد ذکر شده و به‌عنوان یک اصل حکمرانی تعریف شده است.

پیش از حمله دوازده‌روزه اسرائیل به ایران، که با تدبیر و عملیات جراحی شما خاتمه یافت، در نامه‌ای به دوستانمان در اسرائیل هشدار دادیم: «اگر به ایران حمله کنید، سرنوشت شما همان خواهد شد که سرنوشت صدام حسین شد؛ زیرا حمله او به ایران موجب تثبیت رژیم آخوندی شد.» این نامه باعث دلگیری بسیاری از دوستان ما شد، اما حقیقت بود.

باور کنید جناب رئیس‌جمهور، آخوندها دعا می‌خوانند و نماز شب می‌گزارند تا آمریکا به ایران حمله کند. مردم ایران هنوز کودتای هفتادوپنج سال پیش را فراموش نکرده‌اند و با وجود عنبرخواهی‌های رسمی، رژیم همواره از آن به‌عنوان ابزار دشمنی با آمریکا استفاده می‌کند.

باور کنید برای سران این رژیم، نابودی نیمی از ایران و کشته‌شدن میلیون‌ها ایرانی هیچ اهمیتی ندارد؛ آنچه برای آنان اهمیت دارد بقای رژیم است. چنان‌که قاسم سلیمانی بارها گفته بود حاضر است ده میلیون ایرانی را برای حفظ این نظام قربانی کند.

امروز دونالد ترامپ—برخلاف رؤسای‌جمهور پیشین آمریکا—در میان مردم داخل ایران از محبوبیتی ویژه و در جایگاه یک «نجات‌دهنده» برخوردار است. خواهش می‌کنم این محبوبیت را به ناامیدی تبدیل نکنید.

با احترام،

سهراب چمن‌آرا